

ÁGH ISTVÁN
Készülődés a távozásra

Más idő járja mostanában,
már napról napra sebesebben
követi a reggel az estet,
hogy utolérje éjszakára,

be kellene pályám fejeztem
mielőtt az erőm tovább fogy,
de olyan az én hivatásom,
hogy abbahagyni lehetetlen,

a nagyra törő gyermekálmom
megvalósult, és mégse vált be,
múltamat a jövőmre már nem
remélhetem garanciának,

hogy kíméletes elválás lesz,
nem elég semmiféle érdem
a szenvedés enyhítésére,
nem bírnék még egy vérontást sem,

Vagy az örök jelennek éljek?
végtagjaimat katonásan
raknám a megadott irányban,
büszke lennék, ha megdicsérnek,

de csak azért, aminek látnak,
inkább a nyakkendőm színéért,
ha fölösleges súlyra híznék,
számolnám a kalóriákat,

nem engedném lejjebb a mércét
meghajlással és térdeléssel,
obsitos huszár az arcképen,
markáns barázdákat viselnék,

vidítanám a vendégséget,
nem innék a kevésnél többet,
vigyáznék, ha sorra kerültem,
a bölcs családfő szerepében,

Mégis milyenek kéne lennem,
készülődvén a távozásra?
búcsúzzak vesztesen is bátran,
ép elmével, föltartott fejjel?

magam elé, magam bajának
hullik a papírra a hajsza,
s a terjedőben mélyülő ránc
az elszámolás ráadására,

a napi dolgom sem jelent mást,
csak hogy figyelmem ébren tartsa,
kilátás nélkül, napról napra
vezet a semmibe az írás,

miként a félelemtől ajzott
elítéltek széjjelkiáltják
a pillanat tragédiáját,
s nem fontos, hogy valaki hallja.